

Arrest

**nr. 68 312 van 12 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEBROUCK, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 augustus 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 augustus 2011.

1.3. Op 16 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. Van 1 maart 1986 tot 21 juni 1988 zou u gestudeerd hebben aan de militaire academie van Roustamyia. Na uw opleiding zou u als beroepsmilitair hebben deelgenomen aan de oorlog Irak-Iran, meerbepaald aan twee veldslagen, één in al-Amara en één in Baquba. U zou ondermeer Iraanse krijgsgevangenen hebben overgedragen aan de Iraakse veiligheidsdiensten. Na de Irak-Iran oorlog zou u zijn teruggekeerd naar uw hoofdkwartier in al-Qut alwaar u zich bezighield met gewone routineactiviteiten en trainingen. Tijdens de golfoorlog van 1991 zou uw eenheid zijn ingezet om de stad Basra te verdedigen tegen de Britten. Korte tijd nadien zou uw eenheid zijn ingezet om de stad Sulaymaniyah te verdedigen tegen een eventuele aanval vanwege Iran. Van 1992 tot 1998 zou uw eenheid zijn overgeplaatst naar een militair kamp in Bartala nabij Mosul. Van 1998 tot 2000 zou uw eenheid opnieuw zijn overgebracht naar al-Qut. In 2000 zou u zijn overgeplaatst naar al-Amara. U zou intussen in de militaire hiërarchie zijn opgeklommen tot bevelhebber van een 'seriya' en ongeveer een 120-tal militairen onder uw verantwoordelijkheid hebben gehad. Sinds 2002 zou u de militaire graad van 'muqadem' (luitenant-kolonel/5 sterren) gekregen hebben. In al-Amara zou uw eenheid hebben ingestaan voor de bewaking van de weg naar Basra. Jullie zouden ondermeer smokkelaars en dieven hebben moeten arresteren.

Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u lange tijd thuis zijn gebleven. U vreesde eventueel het slachtoffer te worden van represailles. Op 1 mei 2006 zouden leden van een militie uw huis zijn binnengevallen. Uzelf bevond zich die dag bij uw zus in Taji. Uw echtgenote, die wel aanwezig was, zou zijn geslagen. Men zou haar hebben gezegd dat men van plan was u te vermoorden omwille van uw deelname aan de oorlog tegen Iran. Op 20 december 2006 zou u, samen met de schoonbroer van uw echtgenote, in de auto hebben gezeten, toen deze plots onder vuur werd genomen. De schoonbroer van uw echtgenote zou hierbij om het leven zijn gekomen. Na dit laatste incident zou u besloten hebben om onder te duiken bij uw zus in Taji. Uw echtgenote, jullie kinderen en uw schoonmoeder zouden naar Baquba zijn verhuisd.

In 2011 zou u regelmatig zijn benaderd door leden van al-Qaeda die van u eisten dat u met hen zou samenwerken. U zou evenwel elke mogelijke samenwerking telkens resoluut hebben afgewezen. Op 15 juli 2011 zou uw neef om het leven zijn gebracht toen deze zich in uw auto bevond. Naar aanleiding van dit laatste incident zou u nog een brief hebben ontvangen waarin verwezen werd naar uw overlijden. U vermoedt dat de moordenaars van uw neef ervan uitgingen dat ze u om het leven hadden gebracht. Na dit laatste incident zou u besloten hebben het land te verlaten. Op 7 augustus 2011 zou u vanuit Bagdad via Istanbul (Turkije) naar Marokko zijn gereisd waar u dezelfde dag nog aankwam. Op 9 augustus 2011 zou u vanuit Marokko naar België zijn gereisd, waar u dezelfde dag aankwam op de luchthaven van Charleroi en een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

In de loop van het gehoor dat op 26 augustus 2011 plaatsvond, legde u voortdurend zeer vage en zelfs ontwijkende verklaringen af, in het bijzonder toen er werd gepeild naar uw concrete activiteiten als beroepsmilitair ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Hoewel u wel min of meer een beeld schetst van het verloop van uw carrière als beroepsmilitair, dient te worden opgemerkt dat deze vage en ontwijkende antwoorden het CGVS niet in staat stellen om zich een correct beeld te vormen van uw preciese taken en mate van betrokkenheid bij het voormalige Baathregime, alsook uw eventuele betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen door dit regime.

Als militair verklaarde u vooreerst dat u heeft deelgenomen aan twee veldslagen in de oorlog Irak-Iran (zie gehoorverslag, vragen 46 en volgende). Op de vraag hoe die veldslagen precies verliepen en wat uw concrete taak hierbij was, gaf u volgende vage antwoorden: "we hebben gewoon de gegevens en de kaarten van dat gebied gekregen en we hebben gewoon oorlog gevoerd. Het duurde ongeveer twee dagen... Ze waren bezig met de voorbereidingen om de actie uit te voeren aan de grens met Iran en we hebben gevochten tegen de Iraniërs en na die actie werden we uitgestuurd naar Baquba". Toen u erop werd gewezen dat uw antwoorden wel zeer algemeen waren, verklaarde u nog het volgende: "we moesten gewoon die avond het grensgebied aanvallen, het was een luchtaanval tot de volgende dag en uur 0 was altijd om 6 uur 's morgens, nl. de tijd om de actie uit te voeren. Wij hadden tanks en kanonnen. Wij moesten schieten en zij begonnen terug te schieten. Deze situatie ging zo door tot wij aan de grens zaten. Heel veel van hen werden vermoord en raakten gewond". Voor iemand die daadwerkelijk aan het front heeft gevochten zijn deze verklaringen andermaal zeer stereotiep. Dit alles wekt de indruk dat u wil vermijden bepaalde details te geven die een negatief beeld zouden kunnen schetsen van uw preciese rol in deze gevechtssituaties. Op de vraag of er ook veel Iraniërs krijgsgevangen werden gemaakt, antwoordde u positief: "ja heel veel van hen. Ze moesten zich gewoon overgeven". U lichtte vervolgens toe dat er een speciale eenheid was die de lijsten opmaakte

van de krijgsgevangenen. Deze eenheid ondervroeg hen en droeg hen vervolgens over aan de Iraakse inlichtingendiensten. U verklaarde uitdrukkelijk niet betrokken te zijn geweest bij de activiteiten van deze speciale eenheid. Op de vraag of u betrokken was bij het gevangen nemen van Iraniërs die zich overgaven, antwoordde u eerst negatief, maar onmiddellijk hierna gaf u wel toe erbij betrokken te zijn geweest. Het behoorde nu eenmaal tot jullie taak om in volle actie Iraniërs, die zich spontaan overgaven, te arresteren. Op de vraag hoe deze krijgsgevangenen vervolgens werden behandeld, antwoordde u dat ze goed werden behandeld. U lichtte toe dat de Iraanse gevangenen werden geruild voor Iraakse krijgsgevangenen. Jullie zouden het bevel gekregen hebben om hen niet te doden, hen zelfs niet te slaan. Vervolgens zouden ze zijn overgedragen aan de speciale eenheid die hen hierna uitleverde aan de Mukhabarat (geheime dienst). Op de vraag hoe ze door deze dienst werden behandeld, gaf u in eerste instantie enkele ontwijkende antwoorden: "ze werden naar de stad overgebracht. Wij moesten de bevelen uitvoeren en dat hield in dat we ze goed moesten behandelen". Nadat de vraag u voor de derde keer werd gesteld, namelijk hoe de krijgsgevangenen door de Mukhabarat dan werden behandeld, antwoordde u uiteindelijk dit helemaal niet te weten. U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u hierover niets zou hebben opgevangen, temeer daar u op het moment van de feiten al over een zekere verantwoordelijkheid beschikte en u later in de militaire hiërarchie hogerop bent geklommen wat er toch wel op wijst dat u zich verdienstelijk heeft gemaakt. Hierop antwoordde u plots dat u wél wist hoe ze werden behandeld door de Mukhabarat. U wist nu in tegenstelling tot enkele momenten daarvoor te melden dat ze ook door de Mukhabarat goed werden behandeld. Deze zogenaamde "goede behandeling" was ondermeer te zien op de televisie, althans volgens uw verklaringen. U werd erop gewezen dat uw verklaringen in dit verband allerm minst coherent zijn en dat u uw verklaringen steeds bijstelt. Bovendien werd u ermee geconfronteerd dat het weinig aannemelijk is dat een 'gevreesde' dienst zoals de Mukhabarat ten tijde van het regime van Saddam Hussein Iraanse krijgsgevangenen over de hele lijn correct en humaan zou hebben behandeld. De veiligheidsdiensten ten tijde van het regime van Saddam Hussein stonden er immers om bekend zich op grote schaal schuldig te hebben gemaakt aan mishandelingen en andere bestraffingen. U herhaalde nogmaals dat het regime de Iraanse krijgsgevangenen goed behandelde omdat ze werden geruild voor Iraakse krijgsgevangenen (zie vragen 45-65). Wat er ook van zij, uw verklaringen in dit verband zijn vaag en bij momenten incoherent. Het CGVS kan zich bovendien niet van de indruk ontdoen dat u ontwijkende antwoorden geeft zodat u bepaalde zaken niet dient te melden. Bovendien schetst u een beeld van het regime van Saddam Hussein en zijn veiligheidsdiensten in het bijzonder dat niet beantwoordt aan de werkelijkheid, namelijk een beeld alsof alles op correcte wijze verliep, terwijl het algemeen geweten is dat er ten tijde van dit regime op grote schaal mensenrechtenschendingen werden begaan, ook door militaire instanties waarvan u deel uitmaakte en waarbinnen u carrière maakte. Verder werd u gevraagd hoe het regime van Saddam Hussein omsprong met deserteurs (zie vragen 75 en volgende). U verklaarde dat er destijds militaire strafwetten in voege waren. Deze voorzagen straffen van drie jaar tot vijftien jaar detentie voor deserteurs, en zelfs de doodstraf als de feiten werden gepleegd in tijden van oorlog. Op de vraag of u op de hoogte was van het bestaan van wreedaardige lijfstraffen waaraan deserteurs in sommige periodes werden blootgesteld, antwoordde u in eerste instantie negatief. Toen u werd gevraagd of u nooit had gehoord van de praktijk waarbij deserteurs een oor werd afgesneden, antwoordde u plots hiervan wel op de hoogte te zijn. U lichtte toe dat deze praktijk enkel werd toegepast tijdens de oorlog tegen Iran. Bovendien zouden er speciale eenheden zijn opgericht om deze praktijken uit te voeren in ziekenhuizen. U insinueerde dat u hier helemaal niets mee te maken heeft gehad. U werd vervolgens gevraagd of u ooit met deserteurs te maken heeft gekregen in de loop van uw militaire carrière, ondermeer tijdens de Irak-Iran oorlog. U gaf hierop eerst enkele ontwijkende antwoorden: "dat waren de taken van de militaire politie. Het was mijn taak niet om mij hiermee bezig te houden. Het was de taak van het hoofdkwartier van de militaire politie en van de Istikbarat (militaire inlichtingendienst) in Bagdad. Dat was mijn taak niet, er moest wel een commissie worden opgericht en deze onderzoekt dit soort gevallen, maar met het afsnijden van oren heb ik nooit iets mee te maken gehad. De militaire wetten waren duidelijk en de commissie onderzocht dit soort feiten in een rapport" (zie vragen 78-80). Nochtans, toen u vervolgens werd gevraagd of u het ooit heeft meegemaakt dat militairen over wie u verantwoordelijk was, deserteerden, antwoordde u hiermee regelmatig te zijn geconfronteerd. In strijd met uw eerdere verklaringen waarbij u te kennen gaf u helemaal niet bezig te hebben gehouden met deserteurs, antwoordde u nu dat u een proces-verbaal en een rapport diende op te stellen over deze deserteurs, dat vervolgens naar het hoofdkwartier werd gestuurd. Op de vraag of u de deserteurs zelf ondervroeg antwoordde u nu zelfs het volgende: "ja natuurlijk, ik was de bevelhebber van de 'seryia' en dat was nu éénmaal mijn taak". Op de vraag hoe deze ondervragingen verliepen, schetste u een beeld alsof deze ondervragingen op zeer serene wijze verliepen zonder enige vorm van druk, geweld of dwang (zie vraag 84 en vraag 89). Opnieuw kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u ontwijkende antwoorden geeft om uw eigen aandeel in dergelijke zaken te verhullen. Wanneer er toch werd geïnsisteerd om concrete antwoorden te geven

op bepaalde vragen, schetst u andermaal een beeld van het regime van Saddam Hussein alsof alles op correcte en rechtmatige wijze verliep, wat niet strookt met de toenmalige werkelijkheid.

Ook uw verklaringen over de activiteiten van uw eenheid op de militaire basis van al-Amara kunnen als vaag en ontwijkend omschreven worden. U legde uit dat het jullie taak was om de grote weg die leidde naar Basra te beschermen tegen smokkelaars en dieven. U lichtte vervolgens toe dat uw eenheid een aantal keer criminelen op heterdaad heeft kunnen betrappen. Vervolgens verwees u naar twee of drie personen, die uw eenheid in de loop van de jaren dat u daar was gekazerneerd, zou hebben kunnen arresteren (zie vraag 3 en volgende). Uw ondergeschikten zouden deze criminelen naar u hebben gebracht. Ze zouden vervolgens de nacht hebben doorgebracht in een cel op de militaire basis van al-Amara. Op de vraag of u die personen heeft ondervraagd, antwoordde u het volgende: "ik heb hen wel een aantal vragen gesteld, namelijk waar verblijf je en dan zei die "al-Hur" en dan ook "wat heb je hier gedaan en waar wonen je ouders". Op de vraag of zij ook toegaven criminele feiten te hebben gepleegd, antwoordde u het volgende: "ja, ze zeiden: ik ben een arm iemand, ik heb geld nodig, ik krijg niets van mijn familie en sommigen hadden ruzie met hun ouders". U verklaarde dat deze mannen later werden overgedragen aan de politie om berecht te worden door een rechtbank. Twee mannen waarvan sprake is zouden een gevangenisstraf van 45 dagen hebben gekregen en een geldboete van 5.000 dinar. Ze zouden volgens u onder bedreiging van een wapen anderen hebben beroofd. U werd er vervolgens op gewezen dat het op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat deze criminelen klaarblijkelijk de feiten spontaan zouden hebben opgebiecht aan u, alhoewel het regime van Saddam Hussein er niet bepaald om bekend stond zachtaardig om te springen met criminelen. U antwoordde hierop dat dit soort "kleinere misdrijven" helemaal geen bedreiging vormden voor de staatsveiligheid. U insinueerde hiermee dat de criminelen dit ook wisten waardoor ze deze feiten gemakkelijk opbiechtten aangezien er slechts beperkte straffen opstonden. Nochtans kan een gevangenisstraf van 45 dagen ten tijde van het regime van Saddam Hussein bezwaarlijk als een lichte straf worden beschouwd gezien mensonwaardige omstandigheden in de gevangenissen waar deze werden uitgezeten. Anderzijds insinueert u evenzeer dat er veel zwaardere straffen van toepassing waren eens werd vermoed dat iemand een gevaar kon zijn voor de staatsveiligheid, zoals bijvoorbeeld de deserteurs waarvan hierboven sprake is en in welk verband u ontkent dat er onrechtmatige of buitenproportionele zaken zouden zijn gebeurd.

Wat er ook van zij, u bleef erbij dat de criminelen die jullie arresteerden spontane bekentenissen aflegden in verband met de door hen gepleegde feiten. Wanneer u vervolgens werd gevraagd om dan concreet toe te lichten hoe dit alles in zijn werk ging, antwoordde u nu plots dat het leger niet bevoegd was om die personen te ondervragen (vraag 14 en volgende). U lichtte toe dat ze enkel de nacht doorbrachten in de cel bij jullie op de militaire basis. Even daarvoor had u nog verklaringen afgelegd over welke vragen u de mannen had gesteld in verband met hun identiteitsgegevens, maar ook in verband met de feiten en de reden waarom ze die hadden gepleegd. U repliceerde hierop dat dit geen echte ondervraging was geweest, maar enkel een zogenaamde 'basisondervraging'. Wat er ook van zij, net zoals hierboven al werd opgemerkt valt het op hoezeer u tracht een verkleurd of verbloemd beeld te schetsen van hoe destijds de overheidsinstanties, het leger en de inlichtingendiensten in het bijzonder, functioneerden en te werk gingen bij ondervraging van verdachten. Deze vage en ontwijkende verklaringen stellen het CGVS allerm minst in staat zich een correct oordeel te vormen van uw rol bij dergelijke ondervragingen.

Verder is het weinig geloofwaardig dat u verklaart dat u nog tot 2011 in Bagdad heeft verbleven. Zo verklaart u foutief dat de laatste parlementaire verkiezingen plaatsvonden in 2008, terwijl deze niet in 2008, maar in maart 2010 plaatsvonden. U bent hier blijkbaar niet van op de hoogte. U gaf als uitleg dat u niet aan deze verkiezingen heeft deelgenomen, waardoor u deze niet precies kon situeren in de tijd. Nochtans haalde u deze verkiezingen zelf spontaan aan om uw asielfeiten in de tijd te situeren. Dan mag op zijn minst worden verwacht dat u dit correct weergeeft (zie vragen 163-172 en zie informatie, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Ook in verband met het geldbiljetten die na de val het regime van Saddam Hussein in gebruik werden genomen, slaat u de bal mis. U verklaarde dat het nieuwe geld ongeveer twee jaar na de val van het regime in voege is gegaan en dat enkel volgende dinarbiljetten bestaan: 250, 1.000, 5.000, 10.000, 25.000. U voegde er nog aan toe dat er ook nog een munt bestaat van 250 dinar. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat het nieuwe geld reeds in omloop was vanaf 15 oktober 2003 (ongeveer een half jaar na de val van het regime) en dat er ook een biljet van 50 dinar bestaat alsook munten van 25 en 100 dinar (zie informatie, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Meer zelfs, uit het verslag van de politie op de luchthaven van Charleroi-Gosselies blijkt dat u aldaar verklaarde dat u al zes jaar geleden uw land bent ontvlucht. U voegde er zelfs aan toe dat u al die tijd uw familie en kinderen niet meer heeft gezien (zie politieverslag dd. 9 augustus 2011, dat deel uitmaakt van het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken). Het heeft er aldus alle

schijn van dat u reeds jaren geleden uit Irak bent vertrokken en in de tussentijd elders heeft geleefd. Aangezien u uw problemen situeert in de periode 2006 tot 2011 kan hieraan geen verder geloof worden gehecht en kan enkel worden vastgesteld dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Omwille van bovenstaande redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Immers, de hierboven gedane vaststellingen zijn van dien aard dat uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd en dat het CGVS op dit ogenblik niet in staat is om zich een correct beeld te vormen van uw profiel en van uw al dan niet betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen, noch van uw juiste leefsituatie de laatste jaren voor uw vertrek, de plaats(en) waar u recentelijk heeft verbleven en de reden(en) waarom u die plaats(en) heeft verlaten. Dienvolgens stelt u het CGVS in de onmogelijkheid een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Tot slot, ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, twee legerkaarten, enkele foto's van uzelf in legeruniform, een familiefoto. Alsook de kopieën van een proces-verbaal in verband met de ontvoering van uw neven, van een proces-verbaal in verband met het incident waarbij uw schoonbroer om het leven is gekomen en tenslotte nog van twee dreigbrieven. Wat uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, de twee legerkaarten en de foto's betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze uw identiteitsgegevens bevestigen en uw loopbaan ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Dit staat hier evenwel niet ter discussie. Wat de kopieën betreffen van de processen-verbaal en van de dreigbrieven, dient te worden opgemerkt dat deze stukken, die geen originelen betreffen, weinig bewijswaarde hebben. Bovendien kan aan dergelijke stukken enkel waarde worden toegekend in het geval zij worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslui hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Het verbod om nieuwe middelen ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift uiteen te zetten, belet niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij, zoals te dezen, elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Behoudens indien een regelgevende bepaling een andere sanctie hieraan verbindt, belet dit verbod evenmin het aanvoeren van argumenten of excepties inzake de ontvankelijkheid van de rechtsvordering, noch de mogelijkheid om ter terechtzitting (en bij uitbreiding in een pleitnota of niet

voorzien proceduregeschrift) nieuwe gegevens aan te voeren in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, zoals dit wordt geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 en infra pt. 3.).

De supra uiteengezette algemene regel leidt evenwel uitzondering in de mate dat het niet in de rechtspleging voorziene procedureschrift nieuwe gegevens bevat of aan deze gegevens is toegevoegd en enkel in de mate dat dit geschrift ertoe strekt uiteen te zetten op welke wijze deze beantwoorden aan de definitie gegeven in artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en voldoen aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling

De 'replikmemorie' van de verzoekende partij bevat geen uiteenzetting ter zake. Ze wordt derhalve uit de debatten geweerd.

"Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet *"die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen"*.

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan:

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen" (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, r.o. B.6.5).

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

Bij de 'replikmemorie' worden de volgende nieuwe stukken aangebracht ter staving van zijn afkomst en verblijf in Bagdad: een niet vertaalde voedselrantsoenkaart (origineel + kopie); een niet vertaald stuk met foto van verzoeker afgegeven door "L.C.OF Al-Khadhra.N; een kopie van één bladzijde uit het paspoort van verzoeker afgegeven op 2 december 2009; twee kopieën van onvertaalde documenten; en 5 kopieën van identiteitsdocumenten van verzoekers echtgenote en kinderen.

Daargelaten de vraag of deze aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals hiervoor bepaald, worden zij dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien ze worden aangevoerd ter adstructie van de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert aan dat verweerster duidelijk tekortkomt aan haar zorgvuldigheidsplicht omdat ze enerzijds erkent dat verzoeker als hogere officier werkzaam was in het Iraakse leger maar anderzijds zichzelf tegensprekt waar zij verzoeker de vluchtelingenstatus weigert omwille van een mogelijke betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen door het regime van de Baath-partij. Volgens verzoeker schendt verweerster het artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens door de tegenstrijdigheden in de motivering van de weigeringsbeslissing.

Verzoeker concludeert door het stellen dat hij afkomstig is uit Bagdad en hij meent dat hij in elk geval aanspraak kan maken op een subsidiaire bescherming, daar hij zijn reële herkomst uit deze regio heeft aangetoond en niet over een verblijfsalternatief beschikt.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij in de loop van het gehoor voortdurend zeer vage en zelfs ontwijkende verklaringen aflegde, in hij bijzonder toen er werd gepeild naar zijn concrete activiteiten als beroepsmilitair ten tijde van het regime van Saddam Hussein, hetgeen het CGVS niet in staat stelt zich een correct beeld te vormen van verzoekers precieze taken en mate van betrokkenheid bij het voormalige Baathregime, alsook eventuele betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen door dit regime, (ii) zijn verklaringen over de veldslagen in de oorlog Irak-Iran zeer stereotiep zijn, (iii) zijn verklaringen over krijgsgevangenen allerm minst coherent zijn en tijdens het gehoor steeds werden bijgesteld, (iv) het beeld dat verzoeker schetst van de veiligheidsdiensten niet beantwoordt aan de werkelijkheid, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft deserteurs daar hij in eerste instantie verklaarde zich er niet bezig mee te hebben gehouden en later beweerde dat het ondervragen van deserteurs zijn taak was als bevelhebber, (vi) verzoeker de vragen over de activiteiten van zijn eenheid op de militaire basis van al-Amara vaag en ontwijkend beantwoordt, zoals omstandig toegelicht, (vii) het weinig geloofwaardig dat hij nog tot 2011 in Bagdad heeft verbleven, omdat hij foutief de laatste parlementaire verkiezingen in 2008 situeert, de bal mislaat in verband met de geldbiljetten die in gebruik werden genomen na de val van het regime van Saddam Hussein en uit het verslag van de politie op de luchthaven blijkt dat hij aldaar verklaarde dat hij al zes jaar geleden zijn land is ontvlucht waardoor aan de problemen die hij situeert in de periode 2006 tot 2011 geen geloof kan worden gehecht en (viii) de documenten die hij neerlegt niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen in de positieve zin te wijzigen.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.4. Uit de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier blijkt dat hij een militaire carrière startte in 1988 na een opleiding in de militaire academie ten tijde van het Saddam Hoessein regime in Irak (gehoor, nr. 45). De hoogste rang die verzoeker bekwam was deze van "muqadam" in 2002 (gehoor, nr. 3). Ter terechtzitting specificeert verzoeker dat hij officier was en dat zijn rang dient gezien te worden als ergens middenin de hiërarchie. Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) stelt verzoeker dat hij in 2002 bevelhebber was van een 'seryia' die bestaat uit ongeveer 120 soldaten.

3.5. Gelet op de vaststelling dat verzoeker afgestudeerd is aan de militaire academie, zijn effectieve deelname aan de Irak-Iran oorlog en hij later op verschillende plaatsen gestationeerd was als officier, is de Raad van oordeel dat verzoeker een precies, coherent, waarheidsgetrouw en duidelijk beeld moet

kunnen schetsen van zijn taken en functies in het Iraakse leger tussen 1988 en 2003, de val van het regime van Saddam Hoessein, wat in casu niet het geval blijkt te zijn.

3.5.1. Zo leest de Raad vooreerst dat verzoeker "muqadam" werd in juli 2002 terwijl hij verderop stelt dat hij werd overgeplaatst naar de grondtroepen van "el amara" vanaf 2000 omdat hij "toen de graad van muqadam gekregen (had) en op die plaats men een tekort (had) aan muqadams" (vraag 3). Het is op zijn minst merkwaardig dat verzoeker het jaartal waarin hij "muqadam" de ene keer situeert in 2002 en andere keer in 2000.

Op de vraag waar verzoeker zich concreet mee bezig hield in die periode verklaart hij het volgende: **"Onze taak was om de algemene weg daar te bewaken, we moesten gewoon daar alles controleren 's avonds waren daar de dieven erg actief. In die gebieden waren de dieven zeer actief en hebben we daar onze checkpoints opgesteld. (...) Wij hebben drie keer acties uitgevoerd en zij waren bezig met hun daden. (...) Wat hield zo'n actie dan in tegen die dieven? Onze hoofdtak was om de veiligheid van die weg te garanderen omdat die weg naar Basra leidt en we moesten die daders oppakken en overhandigen aan de politie. Jullie hebben een aantal keer die dieven op heterdaad betrapt? Ongeveer drie keer, we werden beschoten en we moesten dan ook terugschieten en één keer zijn er een paar van hen gevlucht. Onze taak was om op die weg te blijven. (...) Ja twee van hen hebben we opgepakt en dan hebben we ze naar een politiebureau overgebracht onze taak was om de veiligheid van die weg te garanderen. In totaal slechts twee zo'n mensen kunnen arresteren? Ja, ik was de bevelhebber van die seryia. Ikzelf heb die mensen niet opgepakt maar ze werden naar mij gebracht en de volgende dag werden ze overgebracht naar een politiebureau. (...) Ja dat was het onze taak was enkel om de weg te beveiligen. (...) ja ik heb enkel dat incident meegemaakt. Als het over een moordzaak gaat dan is het totaal anders. De hele divisie was gestationeerd in de buurt van die weg onze taak was de veiligheid van die weg te garanderen. (...) Ja, na de jaren negentig was de veiligheid in die buurt opmerkelijk verminderd en daarom werden we gevraagd om er naartoe te gaan om die veiligheid te garanderen er werden enkel dit soort feiten in die buurt gepleegd (...) "** (vraag 3 tot 39).

Naar het oordeel van de Raad is het niet in het minst aanvaardbaar dat een beroepsmilitair met de rang van hogere officier - hij kan tenslotte orders geven aan 120 soldaten - , dermate vaag en ontwijkend blijft over zijn concrete functies vanaf de periode dat hij "muqadam" was. Dit klemmt des te meer nu Al Amara gelegen is in het zuiden van Irak, aan een belangrijke hoofdweg zoals verzoeker zelf stelt, waar hoofdzakelijk de sjiiitische bevolkingsgroep van Irak woont en het algemeen geweten is dat deze bevolkingsgroep en het zuiden van Irak het toneel is geweest van bloedige repressie na de eerste Golfoorlog ten gevolge van de opstand van de sjiieten. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker het door een gebrek aan medewerking onmogelijk maakt een correct beeld te krijgen van verzoekers precieze taken de laatste jaren van zijn carrière als hogere officier en de mate van betrokkenheid bij het voormalige Baathregime en de eventuele betrokkenheid bij de massale mensenrechtenschendingen door dit regime, onder andere in de regio waar verzoeker gestationeerd zou zijn geweest.

De vaststelling van verzoekers gebrek aan medewerking wordt verder ondersteund door zijn verklaringen over de Irak-Iran oorlog, verklaringen die eveneens vaag zijn en getuigen van weinig respect voor de realiteit: *"Na mijn opleiding bij de academie moest ik deelnemen aan de oorlog tegen Iran ik werd aan het front gestuurd. (...) Ik heb deelgenomen aan twee veldslagen één in al amara en de tweede was in het midden van baquba aan de grens en we moesten de gronden bevrijden van de Iraniërs. Hoe werd die "taak" concreet uitgevoerd? Ja we hebben gewoon de gegevens en de kaarten van dat gebied gekregen en we hebben gewoon oorlog uitgevoerd, het duurde ongeveer twee dagen het zijn allemaal oliegebieden. Kan u mijn het verloop van die veldslagen/acties schetsen? Direct na de academie hebben we gewoon onze rang gekregen en dan direct naar amara gebracht en ze waren bezig met de voorbereidingen om de actie uit te voeren aan de grens en na één week was de actie en we hebben gevochten tegen de Iraniërs en na die actie werden we uitgestuurd naar Baquba. U gaat weer voorbij aan mijn vraag u heeft die actie meegemaakt hoe verliep die actie hoe verliep de oorlog? We moesten gewoon die avond het grensgebied aanvallen, het was een luchtaanval tot de volgende dag en nul uur was altijd om 6 uur 's morgens de tijd om actie uit te voeren. Wij hadden tanks en kanonnen wij moesten schieten en zij begonnen terug te schieten, deze situatie ging zo door tot wij aan de grens zaten heel veel van hen werden vermoord en gewond geraakt. (...) "* (vraag 45 tot 49)

Over de Iraanse krijgsgevangenen stelt verzoeker het volgende: *"ja heel veel van hen. Ze moesten zich gewoon overgeven. Hoe verliep die gevangenneming? Wij hadden een eenheid (...) die moesten eigenlijk de lijsten opmaken van de krijgsgevangenen en ze moesten hen ondervragen en ze werden overgedragen aan de inlichtingendiensten. (...) U bent betrokken geweest bij het gevangen nemen van Iraniërs die zich overgaven? Nee tijdens de actie ze steken gewoon hun handen omhoog en we moesten die mensen naar een plaats brengen en die anderen van die eenheid werden op de hoogte gebracht. (...) Hoe werd er omgesprongen met die Iraniërs die zich overgaven? Ja we hebben*

bevelen gekregen om de Iraniërs niet te doden we hadden hen nodig omdat ze zelf heel veel Irakezen gevangen hadden genomen. (...) Ze werden goed behandeld (...) We hebben hen niet geslagen ze moesten gewoon zitten op de grond ze werden verzameld op één punt we waren niet bevoegd om die mensen te ondervragen we moesten enkel de eenheid van die orde op de hoogte stellen. (...) **Heeft u enig idee hoe ze daar werden behandeld? Ze werden naar de stad overgebracht. Herhaal de vraag?** Ja bij god, we moesten de bevelen uitvoeren en dat was ze goed behandelen. **Heeft u enig idee hoe ze werden behandeld door die eenheid, door de mukhabarat?** Nee heb geen idee. **U heeft geen idee zegt u, maar op het moment van die feiten had u al een zekere verantwoordelijkheid en u bent geëvolueerd met steeds meer verantwoordelijkheid u gaat me toch niet zeggen dat u geen idee heeft hoe die diensten waar u wel degelijk mee te maken had, hoe die werkten?** Ja hun behandeling was duidelijk het werd gewoon op de tv uitgezonden ze werden overgebracht maar een veilige plaats ja we hadden hen nodig de Iraniërs hadden ook onze soldaten. (...) Ik heb het gewoon zelf gezien op tv ze werden goed behandeld ze hebben water gekregen en alle golfstaten die uitzending gezien en ze hebben ook de gewonden goed behandeld. (...) Ja de regering heeft die mensen goed behandeld en ze zaten ook in een goed gevangenis. En alles werd ook bevestigd door rapporten van mensenrechtenorganisaties. **Zijn er voor zover u weet gevallen bekend van mensen die niet goed zijn behandeld door het regime van Saddam Hoessein, of het nu criminelen, deserteurs, politieke opposanten of Iraniërs zijn? Hoe bedoelt u. Herhaal de vraag. (...) Herhaal mijn vraag; ik stel een eenvoudige vraag en krijg geen antwoord?** Ja zijn er gevallen". (vraag 50-67). Uit de eenvoudige lezing blijkt dat verzoeker niet alleen geen precieze informatie kwijt wil over zijn concrete activiteiten, zijn relaas over de omstandigheden waarin krijgsgevangenen ten tijde van de Irak-Iran oorlog werden behandeld kan bezwaarlijk als ernstig worden genomen.

Ook over de deserteurs in het Iraakse leger blijft verzoeker op de vlakte, terwijl hij als hogere officier wel vele gevallen van desertie moet hebben meegemaakt, zoals hij zelf stelt. "Ja, we hadden eigenlijk militaire strafwetten ze werden op basis hiervan gestraft en de straffen zijn van drie jaar tot vijftien jaar en als ze die feiten tijdens de oorlog pleegde dan kwam het tot executie. Het is algemeen bekend dat in een bepaalde periode van het regime van SH er nog andere wreedaardige straffen werden opgelegd ttv het regime van SH, weet u waar ik het over heb? Nee. Het is u niet bekend dat er bij bepaalde deserteurs bepaalde lichaamsdelen werden afgesneden ttv het regime van SH? Ja die straf werd tijdens de oorlog met Iran uitgevoerd en het heeft niets te maken met de militaire strafwet. Door wie werd dit gedaan? Dat weet ik niet door speciale eenheden (...) **Heeft u daar mee te maken gehad met deserteurs onder de mensen die onder uw verantwoordelijk?** Dat waren de taken van de militaire politie." Ook met betrekking tot de soldaten die onder de verantwoordelijkheid stonden en deserteerden geeft verzoeker tot drie keer toe hetzelfde antwoord, namelijk dat dit zijn taak niet was (vraag 78, 79 en 80). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker als "muqadam" en leider van 120 soldaten geen enkele verantwoordelijkheid zou hebben gehad met de deserteurs van zijn groep, hetgeen hij overigens toegeeft bij de daaropvolgende vragen waarin hij verder ingaat op zijn taak. Daaruit dient te worden afgeleid dat verzoeker ook dienaangaande eerst zijn betrokkenheid ontkent, en later plots kan aangeven hoe hij deel uitmaakte van een commissie voor de deserteurs. Verzoeker blijft vaag, op de vlakte en geeft slechts mondjesmaat enige informatie wanneer daar door de interviewer op doorgegaan wordt.

Teruggekeerd na de Irak-Iran oorlog naar het hoofdkwartier in "al qut" stelt verzoeker dat daar "de gewone activiteiten doorgingen door 's ochtend training ontbijt en avondtraining". Na 1992 en tot 1998 werd "de hele eenheid overgeplaatst naar Bartala nabij Mosul (...) Zelfde routine de trainingen verdediging aanvallen. Zes jaar lang heeft u zich daar mee kunnen bezig houden? Het was verplicht het was onze dagelijkse activiteit, we hadden ook feestjes, we hadden ook wedstrijden georganiseerd voor het voetbal.(...) Wat gedaan van 1998 tot 2000 in Qut? Zelfde activiteiten nl training. **Dus als ik het goed heb, heeft u enkel in de periode na 2000 iets anders gedaan dan trainingen. Ja dat klopt dat was het geval van alle eenheden bij het leger het was de gewone routine.**" In een bewogen periode in Irak onder het bewind van Saddam Hoessein, na de Golfoorlog in 1991 waarna de opstanden van de sjiïten in het zuiden uitbraken en in het noorden van de Koerden, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat het bij alle eenheden van het leger training de gewone routine was.

Achteraf blijkt dat verzoekers brigade tijdens de Golfoorlog in Irak bleef en dat zij na de oorlog en tijdens de opstand van de van de sjiïten overgeplaatst werden naar Sulaymaniya in het noorden (vragen 105 tot 111). Tijdens de terechtzitting wordt verzoeker erop gewezen dat ook in Sulaymaniya na de Golfoorlog een opstand is geweest van de Koerden waarop verzoeker antwoord **dat hij enkel de Iraniërs moest tegenhouden en geen Koerden heeft gezien.**

3.5.2. Uit de eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt dat uitgebreid werd gepolst naar verzoekers activiteiten als beroepsmilitair tijdens het drie uur durend gehoor in het centrum 127bis. Daarnaast heeft

verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, de tijd gekregen om zijn grieven ter terechtzitting toe te lichten. Veel verder dan een blote kritiek op de interviewer komt verzoeker niet. De Raad wijst er op dat indien verzoeker kritiek heeft op de wijze waarop het gehoor verliep, van hem kan verwacht worden dat hij concreet aangeeft en toelicht welke essentiële gegevens en elementen met betrekking tot zijn werkzaamheden niet of niet correct werden vertaald of belicht. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn profiel als beroepsmilitair en inzonderheid als hoger officier belangrijk is om vast te stellen in welke mate hij thans nood heeft aan internationale bescherming en in welke mate hij van deze internationale bescherming moet worden uitgesloten omwille van zijn verleden als beroepsmilitair onder het regime van Saddam Hoessein.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift, dat het algemeen geweten is dat het niet zozeer het Iraakse leger was dat zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen, doch in de eerste plaats de Iraakse geheime dienst, is niet alleen een blote bewering maar tart elke realiteit gelet op de algemeen gekende brutaliteiten van het regime in zijn geheel ten aanzien van onder ander de sjiïeten in het zuiden en de Koerden in het noorden. Dat verzoeker op de hoogte was van wanpraktijken, dat hij daar nooit bij betrokken is geweest, deze praktijken zelf steeds heeft afgekeurd en dit ook te kennen heeft gegeven en *“hij dan ook niet gebrand is om dergelijke gebeurtenissen tot in de details te vertellen”*, kunnen de Raad niet overtuigen vermits, zoals reeds hoger gesteld, verzoeker uitgebreid de mogelijkheid heeft gekregen om klaarheid te scheppen in zijn loopbaan als militair en hij dit door zijn eigen vage en incoherente verklaringen niet mogelijk heeft gemaakt.

3.6. Wat verzoekers verblijf in Bagdad betreft tot 2011 kan de Raad enkel vaststellen dat daaraan ernstig kan getwijfeld worden vermits hij niet op de hoogte was van de laatste verkiezingen en foutieve verklaringen aflegt met betrekking tot de gebruikte muntenheid. Verzoekers verweer dat hij de juiste datum van de verkiezingen niet kent omdat hij op dat ogenblik bij een zus in een klein dorpje buiten Irak (lees: Bagdad) verbleef dat door al Qaeda gecontroleerd werd/wordt en waarbij de inwoners zoveel mogelijk verhinderd werden om hun stem uit te brengen, kan de Raad evenmin overtuigen, vermits dat klein dorpje “al Taji” betreft waar eveneens een grote militaire basis van de Amerikanen en het Iraakse leger is, zoals hij tijdens het gehoor verklaarde, (vraag 177 en 178) zodat het niet geloofwaardig is dat al Qaeda zich daar openlijk vertoont en de inwoners verhindert om te stemmen. Hoe dan ook, gelet op de situatie in Irak kan worden aangenomen dat de inwoners, zelfs al slagen ze er niet in om te stemmen, wel degelijk op de hoogte zijn van de verkiezingen, minstens het jaartal. Dat verzoeker dacht dat naar de muntenheid ten tijd van Saddam Hoessein werd gepolst is niet ernstig vermits hij zelfs niet weet wanneer deze munt werd ingevoerd: *“Kan u mij eens zeggen welk geld er werd gebruikt na de val van het regime SH? De nieuwe biljetten Vanaf wanneer in voege? Een jaar of twee na de val”*, antwoord dat niet correct is zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker maakt het niet geloofwaardig dat hij door al Qaeda wordt geviseerd in het dorpje “al Taji”, gelet op de aanwezigheid van de Amerikanen en de Iraakse militairen op de militaire basis. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de sjiïtische milities hem zouden vervolgen omwille van zijn deelname aan de Irak-Iran oorlog dat teneinde liep in juli 1988, één maand nadat verzoeker van de militaire academie zou zijn afgestudeerd. Dat de sjiïtische milities in Irak anno 2011 een militair zouden viseren enkel en alleen omdat hij zou hebben deelgenomen aan de Irak-Iran oorlog meer dan 20 jaar geleden is niet geloofwaardig.

3.7. In de mate verzoeker stelt dat hij wel degelijk in Bagdad verbleef tot aan zijn vlucht naar België, en hij daartoe een voedselrantsoenkaart voor het jaar 2011 indient, dewelke enkel persoonlijk aan elke gerechtigde overhandigd wordt, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij in “al Taji” woonde sinds 2006 en het dan ook niet duidelijk is op welke wijze hij dit document kon bemachtigen. Daarenboven, en los van de vaststelling dat dit document geenszins vertaald werd, blijkt uit het CEDOCA rapport IRQ2009-006w, toegevoegd aan de nota, dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Het niet vertaalde stuk met foto van verzoeker afgegeven door “L.C.OF Al-Khadhra.N”, wordt niet in overweging genomen omdat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van dit document en omdat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Wat de kopie van één bladzijde uit het paspoort van verzoeker en de identiteitsdocumenten van zijn familieleden betreffen, wijst de Raad erop dat hieraan door de Raad geen bewijswaarde wordt toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daarenboven is het merkwaardig dat verzoeker één pagina van zijn paspoort neerlegt en geen verklaring biedt waarom het paspoort niet minstens in zijn geheel gekopieerd wordt neergelegd, indien hij het originele exemplaar aan de smokkelaar in Turkije zou hebben overhandigd, zoals hij ter zitting heeft bevestigd.

Verzoekers identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs en de twee legerkaarten tonen enkel verzoekers identiteit en nationaliteit aan en zijn carrière bij het Iraakse leger, niets meer en niets minder. Zoals reeds gesteld wordt de legercarrière op zich niet in vraag gesteld, doch maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen niet mogelijk om een correct beeld te krijgen van zijn concrete functie en betrokkenheid bij het regime van Saddam Hoessein.

Wat de kopieën betreffen van de processen-verbaal en van de dreigbrieven, dient te worden opgemerkt dat aan deze stukken, die geen originelen betreffen, geen bewijswaarde kan worden toegekend, omdat kopieën geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit.

3.8. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de asielzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. HATHAWAY, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.10. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekers profiel niet te bepalen is. Het feit dat verzoekers profiel niet vast te stellen is, is uitsluitend te wijten aan zijn persoonlijk gedrag. De aldus door verzoeker zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid kan er niet toe leiden dat hij, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten, beschouwd wordt als burger. Verzoeker dient, vooraleer hem, naar analogie met voormeld Protocol, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als 'burger' kan worden beschouwd, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde de ter zake bevoegde instanties toe te laten zich een beeld te vormen van zijn maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming.

Door het persoonlijk gedrag van verzoeker is het onmogelijk een correcte inschatting te maken van zijn positie in zijn land van herkomst en bijgevolg onmogelijk te beoordelen of hij (i) al dan niet een burger is (ii) al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet (iii) al dan niet een beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden (iv) al dan niet een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS